

Αλέξανδρος Έρωσ μέγας Αλεξάνδρου πώς τον έσπρωξε μ' ορμή, πέρα από τις πύλες
Πέλλας, προς την
Άπω Ανατολή!

Στο Βουκέφαλο καβάλα, σαν Διόνυσος θεός, άστραψε, σα νέο άστρο, της
Ολυμπιάδος γιος.

Φίλιππος τον καμαρώνει, Έλληνες χειροκροτούν, των Περσών οι σατραπείες τρέμ
ουν και παρακαλούν.

Αχιλλέας τον εμπνέει, Όμηρος τον συγκινεί, δόξα νίκης τον μεθάει, σαν το γάλα το
παιδί.

Δάσκαλος Αριστοτέλης, Πλάτωνος ο μαθητής, εραστής φιλοσοφίας, θα γενεί
εκπαιδευτής.

Πάλλεται με θείο πάθος, νέος, δυνατός, κι αφύς, άριστο μες τους άριστους, αν το
ψάξεις, θα τον βρεις.

Σαν πυρσό του Προμηθέα, δάδα του Ελληνισμού Αλεξάνδρου μέγα χέρι θα την φέρει
πανταχού.

Την Ευρώπη, την Ασία, και τη μαύρη Αφρική με το φως της θα γεμίσει, σαν του
Παρνασσού πηγή.

Που γεμίζει με νεράκι κάθε κόρης το σταμνί, βράδυ που 'ρχεται να πάρει έρωτα
κρυφό φιλί.

Αλεξάνδρεια θα σπείρει, καθώς γεωργός σπορά, σ' ένα όργωμα χωράφι, οργωμένο
με σειρά.

Των Περσών η Βασιλεία, μπρος στου νέου την ορμή, θα υποκλιθεί με δέος, σαν
παιδούλα παλλακή.

Αχ, ακόρεστος ο πόθος εξουσίας κοσμικής! Μακεδόνων ανταρσία θα γνωρίσει
νικητής.

Πώς μπορεί να κάμει πίσω, προτού γης το τέλος βρει; Ποιος μπορεί να του δαμάσει
την αδάμαστη ορμή;

Κόπωση, καταραμένη, καταβάλει τη στρατιά, Αλεξάνδρου του Μεγάλου θα τα κόψει
τα φτερά!

Μεθυσμένος, σαν με νέκταρ, με της νίκης το κρασί, φάνηκε πως ήταν ένα Δία το
στερνό παιδί!

Όπως ξαφνικά κατέβη, έτσι κι έφυγε με μιας, σαν της άνοιξης αηδόνι, σαν ανθός αμυγδαλιάς.

Θείων όντων επισκέψεις επί γης ολιγαρκείς, συντελούνται και εκπνέουν, πριν καλά-καλά τις δεις.

Μα τ' αχνάρια τους μεγάλα, τις αχτίνες λαμπερές, μας αφήνουνε σημάδια, στις ευοίωνες στιγμές!

«Δία μέγιστε, πατέρα των ουράνιων θεών, στείλε πιο συχνά σημάδι απ' τα βάθη ουρανών.

Κόσμος έχει πάλι χρεία δόξας Αλεξανδρινής, θείου κάλλους της Ελένης, σκέψης φιλοσοφικής.

Αρμονία Παρθενώνα, Σαλαμίνας ιαχή, στον ορίζοντα να λάμπει, στις καρδιές μας ν' αντηχεί.

Τον Πλανήτη να ενώσει με αρμό της αρετής, και σφραγίδα να του δώσει νιας γραφής Ελληνικής.

Λόγου μέτρο να μετρήσει του ανθρώπου τη μορφή και τον ουρανό ν' αφήσει στου Θεού την προσταγή.

Έλληνες με τους βαρβάρους, στο χορό μαζί να μπουν, με της αρετής το μέτρο αθλητές να μετρηθούν.

Νέος κόσμος να προβάλει, σαν τον ήλιο της αυγής, Απολλώνιος ο ήχος ν' ακουστεί μιας μουσικής.

Μέγας Έρωσ να συνδέσει, σα μια σκάλα δυνατή, σαν ουράνιο το τόξο, Ουρανό και Γη μαζί!»

Χ. Κ. Ε. (Από την ποιητική συλλογή, *Μούσα Φιλάνθρωπη: Διάλογοι Θεών και Θείων Όντων*).